

1969-1970

per RAMON SURINYACH i OLLER

Em seria molt difícil explicar el paper tan important que ha jugat el Dr. Pere Babot en la secretaria de la Societat Catalana de Biologia, sense referir-me a la història de la Societat, perquè en Babot forma ja part inseparable de aquesta història en un llarg recorregut.

La meua visió de la Societat Catalana de Biologia comença anys enrera quan la Societat era una de les escasses portes obertes entre el nostre món de la biologia mèdica i l'estranger. S'hi tenien contactes personals molt importants i apart d'això els millors treballs o llurs resums sortien publicats en els Comptes Rendus de la Societè de Biologie de Paris. Per aquella època, jo anava a veure de tant en tant, i procurant no ferme pesat, al Dr. Bellido, qui havent estat President i crec que Secretari de la Societat, s'havia constituït en el seu guardià permanent. Si el trobava de bon humor, no l'hi amagava la meua il·lusió d'èsser admès en el reduït i molt exclusiu nombre de Membres que integraven la Societat. La resposta solia ésser aquesta: «Esperi home, esperi. Ja l'hi arribarà. De moment segueixi venint a les reunions i ara emporti's dos o tres volums del que tenim publicat.» D'aquesta manera vaig reunir tota la col·lecció —avui difícil d'aconseguir— dels *Treballs*, però abans d'arribar-me el moment esperat, va arribar el de la Guerra Civil i a continuació el de la Postguerra Civil, que, com més endavant es veurà, no fou gens amable amb la nostra Societat.

Quan en l'any 1969, ja dintre de la segona època, i després de les presidències del Dr. Alsina Bofill i del Dr. Pere Domingo, es va pensar en mi mateix, l'ambient extern era afeixugant. En el dia assenyalat per a la elecció, ens vàrem trobar el local tancat governativament. Potser la cosa anava contra l'Omnium Cultural que ens donava aixopluc en el Palau Dalmaes del carrer Montcada, però l'efecte era el mateix i tant o més dolorós. Finalment, després d'unes setmanes, aconseguida una dubtosa tolerància verbal, la porta es va mig obrir per a donar entrada als electors, i poder-ne sortir jo després amb el destí de conviure uns anys amb Babot i observar-nos mútuament.

Les Sessions Científiques es feien en un altre aixopluc, que ara és just i agradable recordar: Dispensaris Blancs. Deixàvem els cotxes en un carrer adjacent, llavors molt fosc i al tornar a ells no estava de més mirar si els pneumà-

tics estaven com els havíem deixat a l'arribar. La tensió que pot deduir-se no afectava gens a en Babot a qui acompanyàvem a casa seva molt content d'haver-se fet una altra sessió i portant la seva inseparable i pesant cartera de mà. En ella, enmig de molts papers de la Societat, s'hi podia endevinar un full amb la llista que havia passat dissimuladament dels concurrents i que després l'hi servia per cridar l'atenció als que mostraven poca assiduitat.

Les Actes del Consell Directiu que en societats similars solen anar sempre retardades i apenes diuen res, en la nostra es portaven sempre al dia i amb el seu barroquisme, entre polític i burocràtic, eren exuberants, «magnífiques» com deia en Domingo. Però com sigui que no reflectien solament els acords, sinó també les motivacions, les discussions i eventualment els vots, això em semblava excessiu com a documentació potencialment a l'abast de qualsevol inspecció que de segur tindria opinions molt divergents a les nostres. Per a evitar aquest risc em calia: escoltar l'esborrany, discutir-lo buscant la seva desespecificació, tornar-lo a llegir per a estar segur d'haver-se transcrit fidelment, llegir-lo de nou ja en el llibre abans de signar-lo i encara escoltar-ne la lectura en la pròxima reunió quan allò de la «Lectura de l'acta de la sessió anterior...» És evident que durant aquest procés les actes perdien grandesa, mentre nosaltres, i jo personalment el que més, quedàvem «actificats». Però no es podia ni pensar en desanimar en Babot en la que considerava una funció primordial, la d'escriure indirectament la història de la Societat i menys impensable molestar-lo, quan en aquells moments era quasi impossible tirar endavant la Societat sense en Babot.

Mentre en Babot tenia del món una concepció un tant utòpica a base de la bona voluntat dels seus habitants, jo crec que no tots ells estaven capacitats per a comprendre les seves complicades felicitacions de Nadal. El seu catalanisme era lo més natural del món, ja que no semblava haver-se format ni per influències externes, ni per pròpies reflexions que poguessin sofrir variació amb el temps. Quan la Societat va promoure una Taula Rodona a Andorra, al trobar («Retrobament», per usar una de les seves paraules clau preferides) que la llengua catalana era allà completament natural, i a més oficial, en Babot ja s'hi hauria quedat. De retorn a Barcelona, costà molt de convèncer-l de que només per això no podíem fer Membres d'Honor de la Societat a tot el Consell de les Valls. És clar que per aquells temps els únics textos que apareixien en català en la premsa diària de Barcelona eren algunes esqueles mortuòries. Mentre que per a molts era confortant observar que el nombre anava clarament en augment, tampoc això era satisfactori al nostre Secretari, ja que denotava com s'anaven morint els bons catalans.

Vers la mitad del meu exercici, es suposava ja una certa tolerància per les activitats científiques de l'Institut i de les seves filials. La nostra esdevenia florent. Havien entrat un gran nombre de nous membres, s'havia incorporat plenament el valuós grup d'Investigacions Pesqueres, amb el que jo feia temps tenia bones relacions, darrera d'ell quasi tota la Facultat de Biològiques amb

investigadors joves i entusiastes. Com a conseqüència, el predomini mèdic deixà d'existir i tots els aspectes de la Biologia quedaren reforçats i equilibrats. En Babot, sorprès de veure sortir tants biòlegs, es mostrava també content de la qualitat dels treballs, però solament amb una imperceptible melancolia s'avindria a desmontar les seves actituds resistents. Seguia passant llista dels concurrents encara que aquests ja eren molts i hi havia algunes raons per a suprimir aquesta funció només justificada en moments de greus dificultats. Després de molts anys d'acondicionar-se insensiblement per a la resistència, també —com passa a molts altres resistents— el desmontar aquesta actitud necessità el seu temps.

M'he permès de citar algunes anècdotes d'en Babot i d'en Bellido. Els dos han treballat esforçadament per la nostra Societat en moments difícils i per temps llarg. Per a que floreixin les anècdotes cal estar en un lloc visible, quedar-hi molt temps, però tenir també, disfrutar diria, de, una personalitat i bonhomia mereixedores de tota la nostra simpatia. Altrament no serien anècdotes ni s'haurien reproduït aquí.

Ara i tot, costa d'imaginar sense en Babot la reanimació promoguda per l'Alsina de la Societat i l'estabilització produïda després per en Domingo ja amb la seva sola presència (fou president en les etapes d'abans i de després) amb secretaris canvians o de dedicació parcial. Crec que no m'és possible, a mi ni als qui amb mi col·laboraren, retribuir de cap manera el deute contret amb l'homenatjat.

M'adono compte que potser no he trobat les paraules justes per a una necrologia, ha sortit més aviat una pàgina per a un *Liber Amicorum* com si en Babot estigués encara entre nosaltres. Però si que hi està, si no ell, la seva obra.